

РЕШЕНИЕ

№ 7708

гр. София, 08.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 23.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **6468** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл.9б и чл.4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на „ЛУКИНВЕСТ“ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] срещу Ревизионен акт (РА) рег. № СФД 23-РД77-39/28.03.2023г., издаден от Е. К. К. на длъжност началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания” (Р.) към дирекция „Общински приходи“ (ОП) възложил ревизията и Е. А. Й. на длъжност „главен инспектор” в отдел Р. към дирекция ОП - ръководител на ревизията, в частта, която е потвърдена с Решение № СОА23-РД28-27/08.06.2023г. на кмета на Столична община (СО) относно установени задължения за данък недвижими имоти (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО).

В съдебно заседание от процесуалният представител на жалбоподателя е направено изрично волеизявление, че оттегля жалбата по отношение установените задължения, отнасящи се за данък недвижими имоти.

С жалбата си и в контекста на очертаня след оттеглянето предмет жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на РА поради неправилно приложение на закона. Оспорва установения размер на публичните му задължения за ТБО, като посочва, че съгл. чл.62 и сл. от Закона за месните данъци и такси дължимостта на таксата за сметосъбиране, сметоизвозване и поддържане

чистотата на териториите за обществено ползване произтича от местоположението на имота-попада ли в границите на районите, в които общината организира събиране и извозване на битови отпадъци, определени със заповед на кмета, като в настоящия случай не са представени никакви данни и д-ва за реалното извършване на тези услуги.

Намира, че дори и да се установи, че ТБО е дължима, то относно поддържане чистотата на териториите за обществено ползване ТБО е неправилно определена, тъй като е определена въз основа на отчетната стойност на имота, което е в противоречие с чл.15 от Директива 2006/12/ЕО на ЕП и на Съвета от 05.04.2006г. и в противоречие с принципа „замърсителят плаща“. Навежда аргументи от Решение на СЕС по дело С -335/2016г. и Решение по дело С-254/08.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа изложените в жалбата доводи. Не претендира разноски.

Ответникът, чрез процесуален представител, моли процесният акт да бъде потвърден.

Съдът, като взе предвид и обсъди наведените от страните доводи във връзка със събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото няма спор, че "Лукинвест" ЕООД е собственик на нежилищен имот- земя, поземлен имот с идентификатор 68134.306.455, находящ се в [населено място], район В., [улица], с площ по декларация по чл.14 от ЗМДТ с №[ЕГН]/01.06.2012г. от 1 826.96 лв. и отчетна стойност 4 779 616.26 лв.

Имотът е придобит с няколко нотариални акта, всички те от 22.05.2007г.

Въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ рег. №СФД23-РД01-3/09.01.2023г., издадена от Е. К. К., на длъжност началник отдел „Ревизии и събиране на вземания“, СО, орган по приходите, определен с Разпореждане №СФРД20-ВК66-16/16.01.2020 г. и Заповед №СОА20-РД09-1362/14.02.2020. е възложено извършване ревизия на "ЛУКСИНВЕСТ" ЕООД с цел установяване на задължения за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 01.01.2018г. до 31.12.2022г. като обект на ревизията е именно горепосоченият имот.

Въз основа на счетоводните документи приходните органи са приели, че земята е заведена счетоводно по сметка 201 "Земи" с отчетна стойност 4 779 616.26 лв., която не се променя за целия ревизиран период.

Във връзка с определяне на таксата за битови отпадъци, за която ревизираното лице се явява задължено лице съгл. чл.64 вр. чл.11 ЗМДТ, е изпратено Искане за извършване на насрещна проверка към Столичен инспекторат (Искане №СФД23-ВК08-59/10.01.2023г.) В отговор е получено писмо от Столичен инспекторат, с вх. №СФД23-ВК08-59/1/01.02.2023г., съдържащо приложено становище на началник районен инспекторат „В.“, съгл. което имотът- обект на ревизионното производство, се намира в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване и попада в сектор 3 на района, като са извършвани дейности по лятно и зимно почистване за периода от 01.01.2018г. до 31.12.2022г. от концесионер „Т. С. център 1“ Д.. От Столичен инспекторат са предоставени Актове за установяване на извършените и подлежащи на заплащане видове работи за месец май 2018 г., август 2019г., м. май 2020г., м. януари 2021г. и м. февруари 2022г.,

приложени към тях обобщени констативни протоколи, ежедневни констативни протоколи за установяване на количествата на изпълнените и неизпълнените видове дейности за седем дни от посочените по-горе месеци. Приложени са и фактури за начислени разходи на концесионера, обслужващ р-н „В.“ по договор за възлагане на обществена поръчка за ревизирания период.

Относно ТБО приходните органи са приели, че отчетната стойност на имота е в общ размер на 4 779 616.26 лв. за всяка от ревизираните години 2018 - 2022 г., въз основа на което са определени допълнителни задължения за довносяне.

Представени са и подадени от ревизираното дружество декларации по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУМПСО (от дружеството е заявявано по идентичен начин, че таксата битови отпадъци ще се определя в зависимост от количеството изхвърлени отпадъци и ще се използва 1 брой съд за битови отпадъци от 1 100 л. при седмична честота един път седмично). Представени са заповеди на кмета на Столична община, издадени на основание чл.63, ал.2 от ЗМДТ за всяка от ревизираните години относно и район „В.“, удостоверяващи, че имотът попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци.

Представени са и съответните решения на Столичен общински съвет за съответните години за нежилищни имоти на предприятия на основание чл.23, ал.1 от НОАМТЦУМПСО с определен размер на ТБО и включено заплащане на услугите по чл.62, ал.1 от ЗМДТ.

Ревизията приключва с Ревизионен акт (РА) рег. № СФД 23-РД77-39/28.03.2023г., издаден от Е. К. К. на длъжност началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания“ (Р.) към дирекция „Общински приходи“ (ОП), възложил ревизията и Е. А. Й. на длъжност „главен инспектор“ в отдел Р. към дирекция ОП - ръководител на ревизията, връчен на пълномощник на дружеството на 29.03.2023г.

Със същия са установени задължения за довносяне общо в размер на 42 015.60 лв., от които данък недвижими имоти 11 204.35 лв. и лихви за ДНИ 1 211.87лв. и Такса за битови отпадъци 26 780.85 лв. и лихви за ТБО 2 818.53лв.

Ревизионният акт е оспорен в срок по административен ред пред кмета на Столична община и във връзка с жалбата е постановено Решение СОА23-РД28-27 от 08.06.2023г. на кмета на СО. С Решението е отменен РА в частта на начислените лихви в общ размер на 4 030.40 лв. (за отмяната адм. орган се е позовал на разпоредбата на чл.17, ал.3 от ДОПК и с оглед обстоятелството, че при въвеждане на отчетната стойност на имота в ПП М. е била погрешно въведена по-ниска стойност, въз основа на която в периода 2018-2022г. са извършвани изчисленията на ДНИ и ТБО).

Съдебното оспорване е относно определената ТБО за довносяне в общ размер 26 780.85 лв. (1200 лв. за 2018г., 1200 лв. за 2019г., 1200 лв. за 2020г., 1290 лв. за 2021г. и 21 890.85 лв. за 2022г.)

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от лице с право и интерес от оспорване – адресат на утежняващ административен акт, който подлежи на съдебен контрол, и след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 152 и сл. от ДОПК като абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на жалбата по аргумент от чл. 156, ал. 2 от ДОПК. С оглед на това съдът намира жалбата за процесуално допустима, поради което следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма,

спазени са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му; мотивиран е с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и диспозитивна част в табличен вид с посочени основание, период и размер на установени задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

По приложението на материалния закон:

Съгласно чл.62 ЗМДТ таксата за битови отпадъци се заплаща за извършваните от общината услуги по:

1. събиране и транспортиране на битови отпадъци до съоръжения и инсталации за тяхното третиране;
2. третиране на битовите отпадъци в съоръжения и инсталации;
3. поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и селищните образувания в общината.

Жалбоподателят счита, че няма доказателства услугите по чл.62 от ЗМДТ да са извършвани, в частност оспорваните в конкретния случай- сметосъбиране и сметоизвозване и поддържане чистотата на териториите за обществено ползване (заб. жалбоподателят не твърди изрично да не е получавал услугите; нещо повече- за периода 2018- 2021г. той надлежно е внасял ТБО, като определените му с РА суми за довносяне за периода всъщност се дължат на коригиране на предходната техническа грешка в заведената остатъчна стойност на имота).

Няма спор в съдебната практика (напр. Решение № 1742 от 16.02.2023 г. по адм. д. № 6133/2022 г., I отд. на ВАС), че дължимостта на ТБО не се поражда единствено от наличието на установена в закон правна връзка между недвижим имот и съответния правен субект - чл. 11 ЗМДТ. Законодателят изисква, освен наличието на правна връзка между недвижимия имот и правния субект по смисъла на чл. 11 ЗМДТ, и фактическо престоиране и ползване на услугата в отделните компоненти. С оглед на различното съдържание на трите вида услуги по чл. 62 ЗМДТ и на различните цели, които общината преследва чрез предоставянето им, законодателят е въвел изисквания, които определят кога услугите са предоставени и кога се счита, че са ползвани.

От доказателствата по делото се установява, че Столична община е предоставяла услугите по чл.62 от ЗМДТ през процесния период в т.ч. и конкретно по отношение на територията, където се намира имота на жалбоподателя. Има издадени заповеди с №СОА-17-РД09-946/30.10.2017г., № СОА18-РД09-1192/30.10.2018г., № СОА19-РД09-1475/31.10.2019г., № СОА20-РД-09-2727/30.10.2020г. и № СОА21-РД-09-1453/29.10.2021г. на кмета на СО по реда на чл. 63, ал. 2 от ЗМДТ, с които са определени границите на районите, видът на предлаганите услуги, както и честотата на сметоизвозване. Имотът на жалбоподателя попада в обхвата на тези заповеди.

Представени са и решенията на Столичен общински съвет за приемане и одобряване за съответната година на план сметката по събиране, извозване, обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и за поддържане

чистотата на териториите за обществено ползване и размера на таксата за битови отпадъци за жилищни и нежилищни имоти на предприятия и граждани / л.397-412, приложение № 1/.

Представени са съответните договори с изпълнители по предоставяне на услуги по събиране и транспортиране на отпадъци, почистване и поддържане на улици и места за обществено ползване за съответния район. Видно от Договор № СО15-РД-55-159/26.03.2015г. между консорциум „Т. С. Център 1“ Д. и Столична община, консорциумът се задължава да предоставя услугите по „събиране и транспортиране на отпадъци, почистване и поддържане на улици и други места за обществено ползване на територията на СО в обособена позиция 7 зона- райони „В.“, „О.“, „Т.център“ между булевардите „В.“, „Патриарх Е.“, „Х. Б.“ и [улица], в който пространствен обхват е имота на жалбоподателя. Представени са и съответните договори с концесионери, извършващи услуги по „обезвреждане на битови отпадъци в депа и други съоръжения“- договор № РД-55-435/08.08.2012г. между СО и „Чистота Искър“ЕООД и договор № СОА19-ДГ55-463/04.07.2019г. между СО и „Чистота Искър“ ЕАД и съответните допълнителни споразумения /л.945-1000, приложение №2/ и приложени съответните разходно-оправдателни документи за разплащане на извършените дейности /л.1001 и сл. приложение №2/.

От представените писма на директор дирекция „Финанси“, СО относими към годините на ревизирания период и придружаващите ги оборотни ведомости по години, включително за услугите „сметосъбиране и сметоизвозване“ и за услугата „поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване“ по райони на Столична община /л.644-922, приложение №2/, както и от ежедневни констативни протоколи и обобщени констативни протоколи за установяване на количеството на изпълнените и неизпълнени работи /л.423 и сл., приложение №1/, се установява, че общината предоставя услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, по поддържане на чистотата на територията на район В. СО, съобразно горесцитираните заповеди на кмета на СО.

На следващо място жалбоподателят счита, че определената му такса ТБО е в противоречие с принципа „замърсителят плаща“ и по конкретно- таксата за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване; посочва, че тази услуга не е свързана непосредствено с количеството отпадъци, но начисляването такса за нея е определяемо по предполагаемия натрупан обем отпадъци, като се отнесе таксата за услугите по чл.62, т.1 и 2 ЗМДТ към фактическите разходи за извършване на услугите и пропорционално се изчисли такса за услугата по чл.62 т.3 ЗМДТ от разходите за извършване на тази услуга. Твърди се и липса на генерирани отпадъци изобщо, поради което дружеството не е „замърсител“ на териториите за обществено ползване, респ. не дължи такса в такъв голям размер.

Европейското законодателство в областта на опазването на околната среда с приложимост в конкретния случай е Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 19 Ноември 2008г. /която е в областта на отпадъците и с която са отменени определени директиви, в това число и цитираната от жалбоподателя Директива 2006/12/ЕО). Във връзка с нарастващата необходимост от опазване на околната среда, местните власти в държавите-членки е следвало да предприемат мерки за въвеждане на принципа „замърсителят плаща“, познат още като система на променлива ставка и основа в зависимост от обема или теглото на

генерираните отпадъци. Принципът представлява финансов стимул, както за лицата, да намалят количеството на генерираните отпадъци, така и за общините да оптимизират разходите по събиране, транспортиране и третиране на отпадъците.

Директива 2008/98/ЕО въвежда следните легални определения: за „отпадък“, като го дефинира като „всяко вещество или предмет, от който притежателят се освобождава или възнамерява да се освободи, или е длъжен да се освободи“ /чл. 3, § 1, т. 1/, в частност „биологични отпадъци“, като ги дефинира като „биоразградими отпадъци от парковете и градините, хранителни и кухненски отпадъци от домакинствата, ресторантите, заведенията за обществено хранене и търговските обекти, както и подобни отпадъци от хранително-преработвателните предприятия“ /чл. 3, § 1, т. 4/, за „притежател на отпадъци“ е определен „причинителят на отпадъци или физическото или юридическото лице, което има фактическа власт върху отпадъците“.

Съобразно националната дефиниция, посочена в § 1, т. 7 от ДР на ЗМДТ, „битови отпадъци“ са тези, които се получават в резултат на жизнената дейност на хората по домовете, дворните места, в административните, социалните и други обществени сгради. Към тях се приравняват и отпадъците от търговските обекти, занаятчийските дейности, предприятията, обектите за отдих и забавление, когато нямат характер на опасни отпадъци и в същото време тяхното количество или състав няма да попречи на третирането им съвместно с битовите. Съответно, съгл. чл.66, ал.1, т.3 от ЗМДТ дейностите по предоставяне на услугите по чл.62 от закона, включват и поддържане на чистотата на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места и селищните образувания в общината, предназначени за обществено ползване - за услугата по чл. 62, т. 3.

В съображение 10 от Директива (ЕС) 2018/851 на Европейския парламент и на съвета от 30 май 2018г. за изменение на Директива 2008/98/ЕО относно отпадъците е посочено, че битовите отпадъци "включват, наред с другото, отпадъци от поддържането на паркове и градини, като листа, окосена трева и подрязани клони, и отпадъци от почистването на пазари и улици, като съдържанието на кошчетата за боклук и боклук, събран след метене, с изключение на материали, като пясък, камъни, кал или прах“.

При така изложените разпоредби от националното и наднационалното законодателство се извежда, че няма противоречие между въведеното задължение на жалбоподателя за заплащането на ТБО в качеството му на собственик на имота /чл. 64, ал. 1 във вр. с чл. 11 от ЗМДТ/ и принципа „замърсителят плаща“. Дейностите по поддържане чистотата на уличните платна, площадите, алеите и парковете и другите територии от населените места и селищните образувания в общината, предназначени за обществено ползване, съставляват дейности по „управление на отпадъците“, по смисъла на легалното определение дадено в чл. 3, § 1, т. 9 от Директива 2008/98/ЕО.

Съответно, в Решение на СЕС от 30 март 2016г. по дело C-335/16, т. 24 изрично е прието, че „съгласно член 14 от Директива 2008/98 и в

съответствие с принципа „замърсителят плаща“ разходите за управлението на отпадъци се понасят от първоначалния причинител на отпадъците или от настоящите или предишните притежатели на отпадъците. Притежателите на отпадъци са обвързани с това финансово задължение поради участието им в създаването на посочените отпадъци“.

Не води до извод за несъответствие на българското законодателство с правото на Европейския съюз и даденото задължително тълкуване с Решение на СЕС от 16 юли 2009 г. по преюдициално запитване по дело C-254/08. Според СЕС изрично е прието, че действащото общностно право допуска национална правна уредба, която предвижда такса за целите на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на битовите отпадъци, която се изчислява въз основа на предполагаемия обем на отпадъците, създавани от ползвателите на услугата, а не въз основа на количеството на отпадъците, които те действително са произвели и предоставили за събиране, като националната юрисдикция следва да провери въз основа на представените конкретни данни от фактическа и правна страна дали оспорената пред нея такса за обезвреждането на вътрешните твърди битови отпадъци не води до положение, при което на определена категория притежатели се разпределят явно несъразмерни разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които те могат да произведат“. В същото решение в т. 46 изрично е прието и, че „Що се отнася до финансирането на разходите за управление и обезвреждане на битовите отпадъци, доколкото това е услуга, колективно предоставяна на група „притежатели“, по силата на член 15, буква а) от Директива 2006/12 държавите-членки са длъжни да гарантират, че по принцип всички ползватели на тази услуга в качеството им на „притежатели“ по смисъла на член 1 от същата директива понасят колективно общия размер на разходите за обезвреждането на посочените отпадъци.“, като и прието, че при положение, че „определянето на точния обем битови отпадъци, които се предават за събиране от всеки „притежател“, често е трудно, а и скъпо“, е допустимо „използването на критерии, които се основават на производствения капацитет на „притежателя“, изчислен в зависимост от площта на ползваните от него недвижими имоти, както и от предназначението им, от една страна, и/или на естеството на произведените отпадъци, от друга, може да позволи да се изчислят разходите за обезвреждането на тези отпадъци и да се разпределят между отделните „притежатели“, доколкото тези два параметъра могат да се отразят пряко на размера на посочените разходи“ /т.49 и т.50/.

Изрично е прието и в Решение на СЕС от 30 март 2016г. по дело С-335/16, че „Член 14 и член 15, параграф 1 от Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 година относно отпадъците и за отмяна на определени директиви трябва да се тълкуват в смисъл, че при действащото право на Съюза тези разпоредби допускат национална правна уредба като разглежданата в главното производство, в която с оглед на финансирането на услуга по управление и обезвреждане на битови отпадъци се предвижда заплащане на цена, изчислена въз основа на предполагаемия натрупан обем на отпадъците от ползвателите на услугата, а не въз основа на действително генерираното и оставено за събиране от тях количество на отпадъците, и заплащане от ползвателите в качеството им на притежатели на отпадъците на допълнителна такса, предназначена за финансиране на необходими капиталови инвестиции за третирането на отпадъците, включително рециклирането им. Запитващата юрисдикция същевременно трябва да провери въз основа на изложените пред нея фактически и правни обстоятелства дали това не води до начисляване на някои „притежатели“ на явно несъразмерни разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които те могат да генерират. За тази цел националната юрисдикция по-специално може да вземе предвид критерии, свързани с вида на заеманите от ползвателите недвижими имоти, площта и предназначението на тези имоти, възможността на „притежателите“ да генерират отпадъци, обема на предоставените на ползвателите контейнери и честотата на събиране, доколкото тези показатели могат да се отразят пряко на размера на разходите за управление на отпадъците.“.

Горният диспозитив означава, че СЕС не изключва възможността размерът на таксата да се определя по критерий, различен от действително генерираните от конкретен обект количества отпадъци, който критерий е съобразен именно с вида, площта, предназначението и др. характеристики на притежавания от жалбоподателя недвижим имот.

В този смисъл не се споделя доводът на жалбоподателя, че размерът на ТБО не следва да се съобразява с отчетната стойност на имота и че не може да се счита за „замърсител“ на територии за обществено ползване с аргумента, че не се отчита действителното генерирано количество отпадъци.

По всички изложени съображения оспорваният акт следва да бъде потвърден.

При този изход на спора на Столична община /юридическото лице, в

чиято структура се намира ответният административен орган/ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Размерът юрисконсултското възнаграждение се определя с оглед приложимите разпоредби на ДОПК, към които препраща чл.4, ал.1 от ЗМДТ. Съгласно чл.161 от ДОПК вр. чл.144 от ДОПК на ответника се присъждат разноси съобразно отхвърлената част от жалбата, юрисконсултско възнаграждение в размер до минималното възнаграждение на един адвокат, определено съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.

Чл.36 от ЗА визира Наредба №1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно чл.8 ал.1 вр. чл.7, ал.2, т.4 от която минималният размер на възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес от 25 000 до 100 000 лв. е 2650 лв. плюс 8 % за горницата над 25 000 лв. В съдебното производство материалния интерес, във връзка с който жалбата е отхвърлена е 26 780.85 лв. с оглед на който размерът на юрисконсултското възнаграждение следва да се определи на 2 792.47лв.

Водим от горните мотиви и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ПРЕКРАТЯВА производството по административното дело в частта на подадената жалба от ЛУКИНВЕСТ“ЕООД,[ЕИК], срещу Ревизионен акт (РА) рег. № СФД 23-РД77-39/28.03.2023г., издаден от Е. К. К. на длъжност началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания” (Р.) към дирекция „Общински приходи“ СО, възложил ревизията и Е. А. Й. на длъжност „главен инспектор” в отдел Р. към дирекция ОП,СО - ръководител на ревизията, в частта, която е потвърдена с Решение № СОА23-РД28-27/08.2023г. на кмета на Столична община (СО) относно установени задължения за данък недвижими имоти (ДНИ) в размер на 11 204.35лв

РЕШЕНИЕТО, в частта на постановеното прекратяване, може да се обжалва с частна жалба в 7-дневен срок пред Върховен административен съд.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЛУКИНВЕСТ“ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] срещу Ревизионен акт (РА) рег. № СФД 23-РД77-39/28.03.2023г., издаден от Е. К. К. на длъжност началник на отдел „Ревизии и събиране на вземания” (Р.) към дирекция „Общински приходи“,СО, възложил ревизията и Е. А. Й. на

длъжност „главен инспектор” в отдел Р. към дирекция ОП - ръководител на ревизията, в частта, която е потвърдена с Решение № СОА23-РД28-27/08.2023г. на кмета на Столична община (СО) относно установени задължения за такса битови отпадъци (ТБО) в размер на 26 780.85 лв.

ОСЪЖДА „ЛУКИНВЕСТ“ЕООД,[ЕИК], ДА ЗАПЛАТИ на Столична община сумата от 2 792.47лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО в тази му част може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен Административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните.